

POSTANOWIENIE

P., dnia 29 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dorota Biernikowicz

Protokolant: Aleksandra Grzeszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu W. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 listopada 2021 r.

sprawy **V. Ł.**, c. W. i P. z domu Z., ur. (...) w H.

skazanej prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w S. (Niemcy)** z dnia 16 stycznia 2012 roku wydanym w sprawie o **sygn. akt 38Ls 100/11** za przestępstwa z § 263 ust. 1 i 3, z § 25 ust. 2 niemieckiego kodeksu karnego popełnione w dniach 4 maja 2010r. i 6 maja 2010r. na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, przy czym prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 grudnia 2012r. sygn. akt 38 BRs 12/12 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, z której do odbycia pozostało 1 rok, 2 miesiące i 10 dni, a prawomocnym **postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 kwietnia 2021r. sygn. akt III Kop 53/21** na podstawie art. 607s § 3 i § 4 zd. I k.p.k. przejęto do wykonania na terytorium RP w stosunku do V. Ł. karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, że została orzeczona za przestępstwa wyczerpujące według prawa polskiego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., którą to karę skazana obecnie odbywa od 13.04.2021r. godz. 15.10 do 22.06.2022r. godz. 15.10;

2. **Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i J. w P.** z dnia 5 października 2021 roku w sprawie o **sygn. akt III K 892/21** za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 13 kwietnia 2021r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, która to kara nie została wykonana i skazana ma ją odbywać w okresie od 22.06.2022r. godz. 15.10 do 18.04.2023r. godz. 15.10;

wszczętej na skutek wniosku Dyrektora Zakładu Karnego w G. z dnia 04.11.2021r.

o wydanie wyroku łącznego

w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia

1. na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 **umorzyć w całości postępowanie o wydanie wobec skazanej V. Ł. wyroku łącznego;**

2. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 09.11.2021r. do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynął wniosek Dyrektora ZK w G. o wydanie wobec skazanej wyroku łącznego odnośnie skazania w sprawie Sądu Rejonowego w S. (Niemcy) z dnia 16 stycznia 2012 roku wydanego w sprawie o sygn. akt 38Ls 100/11 na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, przejętego postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 kwietnia 2021r. sygn. akt III Kop 53/21 na podstawie art. 607s § 3 i § 4 zd. I k.p.k. do wykonania na terytorium RP oraz odnośnie skazania Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i J. w P. z dnia 5 października 2021 roku w sprawie o sygn. akt III K 892/21, gdyż na dzień składania w/w wniosku skazana miała wprowadzone do odbycia kary orzeczone w w/w dwóch sprawach.

Działając na podstawie art. 570 k.p.k. z urzędu Sąd ustalił w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, że V. Ł. została skazana wyżej wymienionymi w pkt 1 i 2 prawomocnymi wyrokami. Z informacji o karalności, informacji z NOE SAD wynika, że V. Ł. nie była skazana innymi prawomocnymi wyrokami, niż wymienione powyżej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do regulacji art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Jeśli brak jest warunków do wydania wyroku łącznego wówczas Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania (art. 572 k.p.k.).

W związku ze zmianą od 01 lipca 2015 roku przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. do 23 czerwca 2020r. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei jak stanowi § 2 tego artykułu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Zgodnie z kolei z art. 85 § 4 k.k. karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k.

Stosując natomiast art. 92a k.k. - obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), a to z uwagi na datę popełnienia przestępstw osądzonych przez sąd niemiecki - również należało na podstawie art. 572 k.p.k. uznać, że nie zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, obejmującego wyrok Sądu Rejonowego w S. (Niemcy) z dnia 16 stycznia 2012 roku wydany w sprawie o sygn. akt 38Ls 100/11, opisany wyżej w pkt 1. Art. 92 a k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. stanowił bowiem, że wyrokiem łącznym nie obejmuje się orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

W tym miejscu zaznaczyć jednak trzeba, że zarówno przepisy dotyczące zasad orzekania kary łącznej w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., jak i przepisy nowe, obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r. do 23 czerwca 2020r., jak i obecnie od 24 czerwca 2020r. (obecnie jest to przepis art. 85 § 2 k.k.), nie zezwalają na połączenie prawomocnych wyroków skazujących w sprawach karnych wydanych przez państwo członkowskie Unii Europejskiej. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w regulacji z art. 85 § 4 k.k. obowiązującej od 1 lipca 2015r. do 23 czerwca 2020r., który stanowił, że karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k. Treść art.114a k.k. definiuje wyroki nie podlegające łączeniu zgodnie z art. 85 § 4 k.k., poprzez wskazanie, że wyrokiem skazującym jest również prawomocne orzeczenie skazujące za popełnienie przestępstwa wydane przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie członkowskim Unii Europejskiej, chyba że według ustawy karnej polskiej czyn nie stanowi przestępstwa, sprawca nie podlega karze albo orzeczono karę nieznaną ustawie. Zgodnie również z obecnie obowiązującym art. 85 § 2 k.k. karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k.

Z analizy przytoczonych przepisów jasno wynika, że zarówno na gruncie obowiązujących obecnie przepisów kodeksu karnego, jak i przepisów kodeksu karnego, które poprzez art. 4 § 1 k.k. Sąd rozważał, a obowiązujących wcześniej (zarówno przed dniem 1 lipca 2015 r., jak i w okresie od 1 lipca 2015r. do 23 czerwca 2020r.) nie można objąć karą łączną wyroku wydanego przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, czyli m.in. Niemcy, jak w niniejszej sprawie.

Zaznaczyć bowiem należy, że zmiany w zasadach orzekania kary łącznej wynikające z ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086), obowiązujące obecnie, po pierwsze: nie mają zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem w art. 81 ust. 1 ww. ustawy wskazano, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej (dot. orzekania w przedmiocie kary łącznej) w art. 38, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a po drugie: zgodnie również z art. 85 § 2 k.k. karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k.

Mając zatem na uwadze warunki wydania wyroku łącznego według przepisów obowiązujących zarówno do 30 czerwca 2015r., jak i od 1 lipca 2015r. do 23 czerwca 2020r. i obecnie, a mianowicie, że łączeniu w wyroku łącznym nie podlegają kary orzeczone wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k., a więc także przez sądy niemieckie, to brak warunków do wydania wyroku łącznego wobec V. Ł., skoro skazana została dotąd dwoma wyrokami – sądu polskiego i niemieckiego.

Wprowadzenie do Kodeksu karnego treści normatywnej zawartej w art. 85 § 2 k.k. (dawniej w § 4 tego artykułu – zob. brzmienie sprzed nowelizacji k.k. z 19.6.2020 r.) wynika z konieczności uwzględnienia przez polskie sądy orzeczeń skazujących za popełnienie przestępstwa, wydanych przez sądy właściwe w państwach członkowskich UE, z zastrzeżeniem jednak, że nie można w żaden sposób wpłynąć na ich merytoryczną treść (tj. niedopuszczalne jest naruszenie, uchylene ani rewizja takich orzeczeń). Powyższe wymogi wynikają z decyzji ramowej (...) / (...). Jako państwo członkowskie Unii Europejskiej Rzeczpospolita Polska była zobowiązana do wdrożenia przepisów decyzji ramowej (...) / (...) do krajowego porządku prawnego do 15.8.2010 r. Jak wynika z art. 3 ust. 3 decyzji ramowej (...) / (...): „Uwzględnienie uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich, przewidziane w ust. 1, nie skutkuje naruszeniem, uchyleniem ani rewizją ze strony państwa członkowskiego prowadzącego nowe postępowanie uprzednich wyroków skazujących ani jakichkolwiek decyzji związanych z ich wykonaniem”. Zakaz taki odnosi się m.in. do wydania wyroku łącznego, który obejmowałby kary orzeczone wyrokiem krajowym oraz orzeczeniem zagranicznym. Jak wskazano w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29.11.2006 r. (I KZP 26/06, OSNKW 2006, Nr 12, poz. 109): „Połączenie kar orzeczonych różnymi wyrokami nie jest niczym innym, jak zmianą orzeczenia (modyfikacją odpowiedzialności karnej) w zakresie kary (...). Wyrok łączny jest przy tym nowym wyrokiem skazującym, a więc orzeczeniem (merytorycznym) rozstrzygającym w kwestii kary. (...) Przejęcie do wykonania kar, które w państwie wydania orzeczenia nie zostały połączone, oznacza obowiązek wykonania każdej z tych kar”. Nie budzi wątpliwości, że objęcie karą łączną (orzecaną w wyroku łącznym) kar orzeczonych w innym państwie prowadziłoby do naruszenia orzeczenia zagranicznego. W efekcie uwzględnienie kary orzeczonej w innym państwie członkowskim mogłoby prowadzić do naruszenia wydanego tam orzeczenia skazującego. Dlatego też art. 85 § 2 k.k., będąc wyjątkiem od ogólnych zasad łączenia kar (art. 85 § 1 k.k.), wyłącza taką możliwość.

W związku z powyższym na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. Sąd postanowił umorzyć postępowanie o wydanie wobec skazanej wyroku łącznego z uwagi na brak ku temu warunków. Brak możliwości objęcia ramami kary łącznej orzeczenia skazującego wydanego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej będzie skutkowało zbiegiem kar i koniecznością wykonania wobec skazanej kolejno w całości kar orzeczonych w sprawach opisanych wyżej w pkt 1 i 2.

O kosztach postępowania wszczętego z urzędu – wobec jego umorzenia – orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k., obciążając nimi Skarb Państwa.

sędzia Dorota Biernikowicz